

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput II. De Professione Venerabilis Virginis Sor. Joannæ: & quæ in ea
contigerunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

peramanterque eam solata est. Similiter & cæteræ Sorores Joannam amplexabantur, flebantque præ animi teneritudine, velut veræ, ac germanæ Sorores: eratque omnium simul æquè ingens gaudium ex eo quòd viderent Joannam apud se manuram, quàm tristitia fuerat ob ejus abiturientis mortissimum vale sibi dictum.

Hicce omnibus ita actis, ubi Sponsa Christi plenè ad se rediit, circumstantiasque hujus tentationis in corde suo expendit, tanto ejus animus pudore affectus fuit, ut cuperet, si fieri poss., se ipsam effugere, velut is, qui suimet ipsius umbram horret. Sola ergo in suam Cellam concessit, ibique cordi suo dolendi moras indulgè, solum uberrimis rigavit lacrymis, nè oculos quidem aulà in Cælum attollere. Dum ergo sic Joanna pœnitens, gemit ac lamentatur, apparet ei Gloriosa Cœli Regina cum ambobus Patriarchis Dominico & Francisco Sanctaque Matre Clara, Sancti isti acceptam manu Joannam deduxerunt ad pedes supremæ mundi Reginæ dicentes: O Clementissima Cœlorum Regina, oramus, tua Majestas velit huic desolatæ Sanctissimi Filii tui Sponsæ sive esse ac propterea, quippe quæ nescierit quid ageret, cum hinc abscedere voluit. Benignissima Mater Joannam suam blandissimo suorum oculorum aspectu contuebatur atque: Ignosco illitam ex mea quàm Filii mei parate. Non sum nescia propriæ voluntatis eam sponte non errasse, ideoque meretur veniam. Humani generis inimicus judicium illi rationemque obtudit ac obtenebravit, fratri-

deque vicit. Quòd verò Filius meus, labi eam errore isto siverit, ad utilitatem animæ ejus est factum. Atque his Cœlestis visio disparuit. Ancilla porrò Domini quæ antehac in caliginosa tristitiæ nocte versabatur, novo ex orto lætitiæ lumine, in proposito suæ vocationis est confirmata; jamque majore professionis ardebat desiderio, quàm vitæ. Quod transultoribus, hoc Joannæ nostræ usuenit. Recedunt hi retrorsum aliquod passuum intervallo, ut saltus antrosum sinat, tantò sit protensior. DEUS nobiscum agit inquit Gerson, instar providæ Matris, quæ in ambulando filium suum tantisper destituit ut cadat, Matremque tantò ardentius imploret, quò illa infantem suum post lapsum tantò affectuosius soletur eisdemque blandiatur. Non aliter agit cum suis DEUS, uti in hac sua probata charaque Sponsa vidimus. Solum sibi eam in tentatione reliquit, & usque ad lapsum destituit, qui lapsus erat ejus permissio, ut Sponsa Divinum Sponsum suum tantò ardentius implorare ac quærere posset, & postmodum repertum eò tenacius uti Patrem ac Sponsum tenere atque complecti: & vicissim ille eandem tanquam Sponsam ac filiam solaretur & amabilius ei adblandiretur.

CAPUT II.

De Professione Venerabilis Virginis Sor. Joannæ: & quæ in ea contigerunt.

D. Joannes Evangelista, audivit in Cælo vocem Angelorum multorum qui dicebant: Gaudeamus & exultemus & demus gloriam ei, Altissimo scilicet ac Omnipotenti

kk ; DEO

Graviter
de suo ab-
eundis cona-
in confun-
ditur Jo-
anna.

Cur Deus
homines
etiam sibi
charos labi
sinat.

*Quantum
gaudeant
Angeli in
Professione
Religioso-
rum.*

DEO, quia venerunt nuptiæ agni, & uxor ejus præparavit se. (*Apoc. 19. v. 7.*) DEUM bonum! Quæ sunt hæc tam singulares, miræ, ac tam celebres plenæque gaudiorum nuptiæ? Videtur novum hic latere mysterium. DEUS id revelare potest. Quamquam jam etiam revelavit palamque fecit, dum JESUS Agnus DEI Venerab. Virginem Joannam à JESU MARIA sibi fœdere nuptiali copulavit. Hæ sunt illæ Nuptiæ ob quas Angeli lætabantur & exultabant uti jamjam visuri sumus. Ad nuptias istas Sponsa sese sollicitè Sancti præparabat exercitiis, animæque nativam pulchritudinem eximio Cœliorum ornatu Orationis atque penitentia excoluit. Ante Professionem advenit D. Archi Episcopus ad audiendam de libera spontaneaue Professione Joannæ sententiam, & voluntatem, eamque inter hæc in libertatis æquilibrio atque bivio stantendam. Adventus ejus continuo Christi Sponsæ nunciatur, adesse videlicet Reverendum ad fores Cœnobii, eamque ab eodem accersiri. Horror verò portæ illius, postquam ei Christus in sua tentatione illic apparuit, tam erat ingens, ut nullatenus ad dictam portam auderet accedere. Id ubi D. Archi Episcopus deprehendit, ad Cratē Locutorii eam evocavit, atque illic Sponsam examinavit, juxta Concilii Tridentini decreta ex ea quæsit, velitne profiteri an non? Respondit ei Joanna paucis ad sequentem modum. Domine, ajo extota anima mea, liberâ totâque voluntate, & corde toto, me unicè discupere

hujus S. Ordinis Sanctimonialē fieri, ac DEO bene juvante in Sacro Conventu isto Professionem votorum emittere. Hoc illud est, quod ego, ut DEO serviam perfectius, maximè expeto ac desidero. Singularem percipiebat Sacer Archi-Antistes audiendo Joannam voluptatem. Non aliud quidem ille responsum expectabat, magis tamen spei expectationisque impletio quàm spes ipsa cor lætificat, quantacunque ista etiam fuerit. Ambo deinceps longum spiritale habuere colloquium, & conclusere Professionem feriâ quarta seu Mercurii die 22. Aprilis Anno 1626. celebrandam.

Dum igitur Sponsa Christi in tranquillitate auræ, pacataque æquoris malacia ad opus suæ Professionis portum adnavigat, in ipso ferè portu communis omnium hostis Stygium Diabolicumque contra eam turbinem tempestatemque excitavit. Apparuit illi in Cella ejus noctu, ante auroram diei Professionis dicens: Ades huc. Nonne ingens est stultitia res factu impossibiles aggredi? Tu quidem id agis, at ego impediam: & assecuro te quòd ad Professionem non pertinges. Ad hæc, respondit illi Sor. Joanna, nullam tibi Dominus meus JESUS Christus, istud perficendi facultatem concedet. Facesse modò maledicte, abi in æternum ignem, qui tibi tuisque paratus est. O infernalis bestial! Quid potes tu si nos voluntate obstitimus? Quid potestatis in nos habes? Apage hinc. Novi ego jam te ut alligatum canem esse; latrare potes, mordere non potes. Sum ego tibi

*Iterum Joannam
Damonem
esse ante
Professionem
diem iussit.*

tibi alligatus canis ? ait Stygius hostis. Sustine modò, vinculis ego me expediam; momentoque in eam irruit in modum solutæ feræ bestię, horrendis eam plagis mulctans ac dicens : Hic ego te vitâ privabo. Itane improba una muliercula me contempserit ? Ita omninò, responderet Ancilla Domini, hic tu cernis quid sis, quid valeas, quantique sis faciendus, quando vilis muliercula, ut ais, cum gratia DEI & Domini mei potens est ad te toto hoc Orbe pellendum. Vade ocyùs eruenta bellua, ocyùs apage sis in infernum. Ad hæc miser Diabolus ululare cœpit, Joannamque captivam suam liberam dimisit, illa verò victoriam obtinuit.

Die adveniente parabantur omnia ad ejus Professionem, quæ dubio procul una fuit è celeberrimis, quæ unquam in mundo sunt peractæ. Consueverant quidem Sacræ Virgines festivitates suas peculiariter observare & excolere, hoc verò solenni die, qui lætus omnibus optatusque luxit, seipsas vicere. Chorum cum templo vario pretio loque peristromate exornârunt. Ara major pariter summo studio, juxta condecenciam celeberrimæ istius diei, vario apparatu convestita fuit, quò videlicet pompa hæc cultûque magnificentia gloriæ DEI augendæ in hac præcellentiſſima Professione deserviret. D. etiam Archi Episcopus præcipuos quosque totius Urbis, ad eam evocavit tam è Clero quàm Religiosis ac Nobilitate, comparuitque magna & insignis hominum multitudo. Hic nos pausam facere volumus &

observare, quidnam in hæc Professione egerit Altissimus. Concesserat ante in Odeum Sor. Joannæ ad vacandum illic suis pietatis operibus, animamque suam Sponso Cœlesti præparandam. Raptæ in ecstasim visio Cœlestis oblata est. Medio Chori omnem elegantiam modum exuperans surgebat thronus, confidebat in eo Christus D. supremâ gloriâ & honore coronatus. Ad ejus dextram collocatus est alius perpuleher thronus, & in hoc confedit Sanctissima ejus Mater, totum verò circum spatium repleverunt partim Angelici Spiritus, partim verò sexûs utriusque Cœlites. Præcipuè tamen comparuit Gloriosus Patriarcha D. Josephus, Apostolorum Princeps S. Petrus. Nobilis Evangelista S. Joannes, Sanctissimi PP. Dominicus & Franciscus, S. Mater Clara, S. Antonius de Padua, S. Bonaventura S. Maria Magdalena, S. Catharina Senensis, S. Mater Teresa de JESU, S. Agnes cum aliis quamplurimis utriusque sexûs Sanctis. Ubi igitur cuncti summa cum reverentia & silentio ante Majestatem Divinam constituere, D. Mater Clara filiam suam ad Matrem DEI deduxit, ad emittendam in manibus ejus Professionem; Regina verò Cœli manu Joannam prehendit, eam ad pedes sui Sanctissimi Filii deduxit, qui jam tum eam præstolabatur. Dominus porro Sponsam suam peramanter intuitus, velut ardent amore Sponsus eandem affatus ait : Age Joannæ, nunc ego tecum copulari volo, visne Sponsa mea esse ? O Altissime omnium Domine, respondit humilis ejus

Ancilla.

Visio Joannæ ante Professionem suam.

Sed vincit.
147.

„Ancilla, non ego digna sum famu-
 „la tua dici. Ego sum, ait iterum
 „Dominus, qui merita agnosco ac
 „pondero. Ut nunc constituta es, ta-
 „lem ego te habere volo. Porrige
 „mihi manum Sponsa mea. Exten-
 „dit itaque Joanna dexteram, Domi-
 „nus verò manum ejus in suam acce-
 „pit, extractoque clavorum uno, am-
 „bas manus simul conclavavit & tran-
 „sadegit. Peteat à DEO David car-
 „nem suam sancti timoris clavo confi-
 „gi. *Psal. 118. D. Basilus in c. 1. Prov.* in-
 „quit, voluisse eum tam arctè affixum
 DEO esse, ut nusquam se sine ejus
 Majestate commovere posset. Sic
 DEUS cum Joannâ agere voluit. Ita-
 que in ejus Professionis die Joannæ
 manum cum sua conclavavit, quasi
 dicere vellet: Sponsa mea, clavi mei
 non sunt tibi clavi timoris, sed amo-
 ris mei. Postquam igitur uterque
 manum sibi mutuo sponsonisque
 dedere verbum, eduxit Purissima
 Virgo MARIA miræ pulchritudinis
 annulum, eumque digito Sanctissimi
 Filii sui Sponsæ inseruit. De hinc ac-
 cessit S. Ursula cum pretiosa lateque
 coruscante corona, ut eam Sponsæ
 Christi imponeret. At verò Sor. Jo-
 anna obnitebatur dicens ad Chri-
 „stum: Mi DEUS ac Sponse mi, tu
 „spinis coronatus es, & ego floribus
 „ac gemmis coroner? Hoc fieri fas
 „non est, non debet Ancilla melior
 „esse Domino suo. O Sponsa mea,
 „inquit tunc Divina Majestas; sicc-
 „ne mihi tota conformis esse vis at-
 „que in mundo regnare eo prorsus
 „modo, quo ego regnavi? Fiat ergo
 „voluntas tua. Adeste, pluraque huc
 „arma insigniaque Regia afferte.

*Mira prov-
 sus Joannæ
 visio & in
 ea Professio
 facta.*

Primus advenit S. Franciscus cum
 cruce, eamque in Regiæ Sponsa ma-
 nus tradidit. Adoravit illam, aman-
 terque complexa & dissuaviata fuit à
 Joanna. Quærenti porro ex ea Divi-
 næ Majestati, an sceptrum hoc ei arri-
 deret? respondit: Etiam Domine, su-
 pra omnem modum. Age igitur, in-
 quit Dominus, nunquam tibi tota
 vitâ crux deerit. Ita quoque factum
 est, toto quæ ppe vitæ suæ tempore Jo-
 anna Sanctissimam istam Crucem
 præ oculis habuit. Hisce actis illicò
 adfuit D. P. Dominicus spineam ge-
 stans coronam, eamque capiti ejus
 imposuit cum dicto; corona hæc pro
 te est. Nec equidem abs re coronatio
 ea est peracta, siquidem ab omni an-
 tiquitate mos inolevit, ut Sponsi, sa-
 crificiorum hostiæ, demortui, nec
 non Victores coronarentur. (*Tertull.
 de Glor. Milit. Clem. Alexand. Padag.*)
 Erat itaque plus quam condecens,
 Joannam in die hac coronari, quan-
 doquidem eadem Christo se despon-
 dit, atque illi sese in holocausti ho-
 stiam tradidit, mundo devixit, jamque
 egregias etiam de suis hostibus repor-
 tâtat Victorias. Ubi ergo Altissimi
 Sponsa tali diademate sceptroque
 fuit instructa, Virgo MARIA voto-
 rum ejus professionem ipsa excepit,
 eamque Gloriosæ Virgini S. Claræ
 tradidit. Affuere professioni huic
 Angelici Spiritus, ac velut Cœlestes
 lusciniæ, Divinis laudum concenti-
 bus & hymnodiis insonuere. Duran-
 te hæc Musicâ, Sponsa Christi pedes
 Divini Sponsi sui, ejusque Sanctissi-
 mæ Parentis est exosculata. Et post-
 quam iidem suâ benedictione Joan-
 nam munivere, disparuerunt, Atque
 his

Joanna in
Abbatissa
manibus
vna Reli-
gioa emi-
tu.

Summoque
ex eo gau-
dio ac sola-
to affluit.

his festiva hæc Cœlitum celebritas
finem accepit. Post hæc celebrandæ
hic in terris Professioni datum est
initium. D. Archi-Episcopus in ap-
parata sibi sede proximè ad cancellos
conledit, aliique commodum sibi
quisque ut licuit cepere locum. Clau-
strales verò Sotores ordine suo in
Choro genibus insidebant, parique
modo. Neo Sponsa ante D. Archi-
Episcopum, Reverendissima sua Cl-
situdodeinceps singulari sp̄ritûs fer-
vorem tam devotam piamque fecit O-
rationem, ut omnes circumstantes,
qui maximo ad spectandas hæc Cœ-
lestes nuptias convenere numero, mi-
rifice fuerint ædificati. Finita Ora-
tione, Abbatissa in sede sua conledit,
Sororque Joanna ante illam genufle-
xa in manibus ejus Professionem emi-
sit. Porro Sacræ Virgines Canticum
Te DEUM Laudamus decantârunt,
completisque Orationibus consu-
etis, spirituales istæ nuptiæ sunt consum-
matæ. Et Neo Professâ deducta est
ab Abbatissa ad D. Archi-Episcopum,
ut ejus benedictionem consequere-
tur. Reverendissimus verò Archi-
Præsul ei bene precatus est & impre-
catus in hac nova beataque vitæ
conditione felicitatem benevolentis-
simo animi affectu. Dehinc cunctæ
etiam Sorores accessere ad Joannam
amplexibus stringendam, lætæ, ad-
modum ac hilares, quòd jam nunc
talis Confororis certæ securæque
evalissent. Sponsa Christi ex adverso
singulas Sorores suas amplexabatur
intimo amoris affectu & profundâ
demissione. Ab eaque hora vixit sum-
mo solatio affluens, poteratque è vul-
tu ipso exuberans cordis gaudium

facile nosci. Eveniebat ei, quod Bo-
noso illi, de quo D. Hieronymus re-
fert, quòd nimirum degens in terris,
jam in Cœlis coronatus esset. Estque
hæc germana rei veritas. Regnum si-
quidem Cœlorum appositè puro,
Virgineo, Religiosoque statui com-
paratur: quæ sanè comparatio ma-
gnopere ponderanda est. Quis ete-
nim unquam dixit, quòd nix chartæ
aut Sol adamanti sit similis? Charta
certè candore nunquam cum nive
certant, fulgor quoque adamantis
cum solis splendore coruscantibusque
radiis ejus in comparisonem venire
haudquaquam aulit. Laus Virginum,
ut existimo, sat constare queat, si di-
catur videri eas Angelis non absimi-
les, cumque Seraphinis nitore puri-
tatis convenire. Ingens pariter statui
Religioso honor esset decusque Cœ-
lo illum parem videri. Quod verò ex
adverso Cœlum Religioni, Angeli
Virginibus assimilentur, res profectò
permagna est. Magni sanè status Re-
ligionis, ceu præeminens conditio
mortalium à Deo æstimatur. Est si-
quidem ille Status DEI habitaculum, *Status Re-*
Palatium ejus gloriæ, Gratiarum ejus *ligionis ma-*
Divinæque communicationis Gazo- *gnis à*
DEO.
phylacium. Probè totum hoc agno-
vit Sapiens Virgo nostra Sor. Joanna
à JESU MARIA. Unde pro im-
mensa ista sibi Cœlitus collata gratia,
suæ Divinæ Majestati nunquam
non demississimas habe-
bat agebatque gra-
tias.